

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/31/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117012161
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8117012161.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.10.2021 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného K. I. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/85/2017 zo dňa 01.06.2020.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/85/2017 z 01.06.2020 bol obžalovaný K. I. uznaný vinným z prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukázaním na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- v období od konca mesiaca júl 2016 do 8.3.2017 na rôznych miestach v meste N. dlhodobo prenasledoval svoju bývalú družku I. R. K. tým spôsobom, že vyhľadával jej prítomnosť a osobnú blízkosť, sledoval ju pri odchode z domu na Ul. C. X do práce na Ul. I. XX a naopak, vykrikoval jej, že je daňová podvodníčka, zlodejka, že pôjde do basy, aby ho vyplatila z domu a podobne, po ukončení spoluzitia ju neustále telefonicky kontaktoval za účelom vrátenia svojich vecí, opakovane zvonil pri vchodových dverách jej domu pod zámienkou vydania svojich vecí, svoje nadávky adresované na jej osobu vykrikoval aj maloletým deťom poškodenej, parkoval autom pred jej domom, taktiež si zisťoval veci z jej súkromia, ako aj zo súkromia jej vtedajšieho priateľa, vyhľadával jej osobnú prítomnosť na verejne prístupných miestach, ako aj na športových podujatiach, ktorých sa zúčastnili jej maloleté deti, čím takto u poškodenej I. R. K. podstatným spôsobom zhoršoval kvalitu jej života,

za čo mu bol podľa § 360a ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, 3, § 36 písm. j) Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu bola určená skúšobná doba na 12 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení. V dodatočne predložených dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu vyslovil, že okresný súd na podklade nezmenenej dôkaznej situácie oproti svojmu prvému rozhodnutiu, teda opierajúc sa o prv vykonané výsluchy svedkov, argumentujúc tými istými dôkazmi, ustálil právny záver odlišne od svojho skoršieho rozhodnutia zo dňa 24.04.2019 a z postúpenia veci na prejednanie možného priestupku, uznal obžalovaného za vinného z trestného činu. Spomínané dôvody sú podľa obhajoby právne nepodložené, výpovedná hodnota zabezpečených dôkazov zaviedla samotný súd k opačným nelogickým záverom a je to potrebné vnímať ako nepresvedčivé, vyvolávajúce dojem svojvoľného posudzovania vecí. Osobu svedka S.. J. K. v tejto trestnej veci, ktorý v čase skutku bol partnerom poškodenej, žil s ňou v spoločnej domácnosti, ktorý produkoval nezákonný a usvedčujúci materiál proti nemu, tento materiál označoval názvami trestných činov a zakladal prostredníctvom poškodenej do spisu, ktorý bol takýmto spôsobom tvorcom vyšetrovacieho spisu, aj prostredníctvom poškodenej bol v ďalšom informovaný o dôkazoch v spise

a svoje výpovede následne tomu prispôboval, považuje za nevierohodnú. Blízkosť a spriaznenosť svedkov S.. K., I. C. a poškodenej I. K., teraz manželky svedka S.. K., ich vzájomné prepojenie partnerskými a tiež pracovnými, resp. priateľskými vzťahmi potvrdzujú ich nevierohodnosť.

V jeho prospech svedčia výpovede svedkov E. I., K.. C., Q. A. K. a S. J., ako aj vyšetrovacie spisy, ktoré žiadal zabezpečiť, priložiť a oboznámiť sa s ich obsahom. Ide o spisy OR PZ, OKP, Prešov, pod ČVS: ORP-854/3-VYS-PO-2015 a ČVS: ORP-855/3-VYS-PO-2016. Súdom boli popreté jeho práva na obhajobu a to zrejším konaním tak, aby žiaden zo spisov nebolo možné obstaráť a vykonať v prvostupňovom konaní ako dôkaz. Spisy svedčia o zaujatosti subjektov rozhodujúcich v trestných konaniach iniciovaných p. E. I. a vypovedajú o zainteresovanosti svedka S.. K.. Svedčia o úmysle poškodenej krivo ho obviniť. Takéto konanie privodiť mu ujmu je preukázané zo strany svedka S.. K. tým, že podal naňho trestné oznámenie pre podozrenie z prečinu ohovárania, ktoré bolo odmietnuté uznesením OR PZ v Starej Ľubovni z 16.06.2017 pod č. k. ČVS: ORP-98/VYS-SL-2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.07.2017 a je súčasťou tohto spisu. Svedok S.. K. v tejto veci odpovedal záporne na otázky, či bol poškodený v zamestnaní jeho konaním, či bola značne poškodená jeho vážnosť u občanov, či došlo k narušeniu jeho rodinných vzťahov v dôsledku tohto konania, resp. k inej vážnej ujme. V rozpore s týmito vyjadreniami hodnotí vec súd prvého stupňa.

Súd tiež poprel práva na obhajobu, keď zamietol vykonať dôkazy vyžiadanim výsledku daňovej kontroly vo firme poškodenej a vyžiadanim daňového priznania z predaja domu poškodenej, pretože poškodená nehnuteľnosť predávala za dobu kratšiu ako 5 rokov a vyplývala jej z toho daňová povinnosť. Ak sa mu kladie za vinu, že sa dopúšťal slovných prejavov, že poškodená je daňová podvodníčka, zlodejka, že pôjde do basy, aby ho vyplatila z domu, je na mieste sa zaoberať dôvodnosťou takých prejavov. Súd nevyžiadanim dôkazov chráni poškodenú pred možným trestným stíhaním a odsudzuje ho za jeho právny názor.

Je potrebné podotknúť, že táto vec už bola riešená v predchádzajúcich priestupkových konaniach čl. 191- čl. 200, ktoré už boli právoplatne skončené, základná zásada ne bis in idem vyjadrená v ustan. § 2 ods. 8 Tr. poriadku nie je obmedzená len na trestné konanie, keďže z hľadiska uplatnenia tejto zásady je rozhodujúcou totožnosť skutku a nie totožnosť právnej kvalifikácie.

Opätovne poukázal na skutočnosť, že všetky kontakty smerom k poškodenej z jeho strany mali svoj právny dôvod, vznikli po rozchode s poškodenou, o čom sa dozvedel, keď ho poškodená vymkla z domu a znemožnila mu prístup do domu k jeho veciam, čo sa stalo koncom júla 2016. Dôvod rozchodu vyplýva z výpovede svedka S.. K., ktorý uviedol, že s poškodenou je vo vzťahu od júla 2016. Jeho úmyslom nebolo prenasledovať poškodenú, ale majetkovo sa vysporiadať po rozchode a tiež, aby mu boli vydané jeho osobné veci nachádzajúce sa v dome, kde už v tom čase býval svedok S.. K., riešenie farchy, ktorá zabezpečovala úver poškodenej a ktorá bola zapísaná na byte vo vlastníctve obžalovaného, vrátenie peňazí matke obžalovaného, čo vyplýva zo spisov, ktoré žiadali pripojiť a súd ich nezabezpečil. Dal tiež do pozornosti, že býva na tej istej ulici, kde v rozhodnom období žila poškodená, je preto logické, že dochádzalo k stretnutiam zúčastnených. To, že si poškodená a svedok S.. K. vopred zapínali kamery na svojich mobiloch pre prípad, aby sa stretli s ním, svedčí len o ich nekalých praktikách úmyselne zasahovať do jeho súkromia, pôsobiť provokujúco a následne tento materiál zneužívať v nimi iniciovaných konaniach. Navrhol preto zmeniť napadnutý rozsudok tak, že ho súd oslobodí spod obžaloby.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd svoj prieskum v prvom rade zamerl na procesný postup konajúceho súdu z pohľadu dodržania práva na obhajobu či zákonnosti vykonania dôkazov. Z obsahu predloženého spisu je zrejme, že obžalovaný bol zastúpený obhajcom, ktorý uplatňoval jeho práva, v súdnom konaní mal možnosť vyjadriť sa ku skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, mal možnosť vypočúvať svedkov, navrhovať dôkazy preukazujúce jeho nevinu, mal možnosť predložiť argumentáciu o svojej nevine v rámci záverečnej reči a posledného slova. Posúdiac celý komplex úkonov konajúceho súdu odvolací súd konštatuje, že právo na obhajobu obžalovaného bolo dodržané.

K námietke porušenia práva na obhajobu spočívajúceho v tom, že konajúci súd nezabezpečil spisy OR PZ, OKP, Prešov, pod ČVS: ORP-854/3-VYS-PO-2015 a ČVS: ORP-855/3-VYS-PO-2016, odvolací

súd uvádza, že nie je porušením práva na obhajobu rozsah dokazovania, ktorý určí súd podľa vlastnej úvahy a ak súčasne odmietne návrhy na doplnenie dokazovania len z toho dôvodu, že sú nadbytočné, pretože skutkové okolnosti boli dokázané vykonaným procesom dokazovania. Nie je možné konštatovať ani porušenie práva na obhajobu odmietnutím vykonať také dôkazy, ktoré majú iba okrajovo súvis s dokazovaným skutkovým stavom. Súd nemá povinnosť vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní a odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonanie dôkazov nezakladá samo o sebe porušenie jeho práv, pokiaľ súd náležite zdôvodní odmietnutie dôkazov (primerane II.ÚS 258/2012).

Nadväzujúc na uvedené potom procesná odvolacia námietka, že súd odmietol zabezpečiť spisy navrhnuté obhajobou, v ktorých veciach podala trestné oznámenie svedkyňa E. I., nie je opodstatnenou, keďže v tomto trestnom konaní bolo vykonané dokazovanie prečítaním uznesení, ktoré obhajoba predložila, a z nich vyplývajú rozhodné skutočnosti, pre ktoré boli podozrenia zo spáchania trestných činov podľa § 221 ods. 1, 2 a 276 ods. 1 Tr. zákona poškodenou odmietnuté. K týmto konaniam je potrebné uviesť i to, že odvolací súd nemá právomoc preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť týchto rozhodnutí, ani vecnú správnosť procesného postupu príslušných orgánov, vrátane preskúmania ne/zaujatosti osôb zúčastňujúcich sa na úkonoch v tomto konaní, práve preto postačovalo oboznámiť sa s príslušnými rozhodnutiami vo veci.

Návrhy na zabezpečenie a vykonanie dôkazov súvisiace s daňovou kontrolou v obchodnej spoločnosti poškodenej a s predajom rodinného domu, ktorého výlučnou vlastníčkou bola poškodená, považoval aj odvolací súd za nadbytočné, keďže predmetom tohto konania nie sú daňové trestné činy. Nekritickým je aj vyjadrenie odvolateľa, že súd chráni poškodenú pred jej možným trestným stíhaním, keďže súdy nie sú oprávnené viesť daňové konanie a v trestnom konaní rozhodujú o vine iba na podklade podanej obžaloby.

Konajúci súd vykonal dôkazy podľa pravidiel stanovených procesným predpisom, preto o ne mohol opierať svoje skutkové zistenia. V odôvodnení napadnutého rozsudku konajúci súd rozviedol podstatný obsah dôkazov, ktoré vyhodnotil stručne v súlade so zásadou ustanovenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku, keď poukázal, z ktorých dôkazov vychádzal a ktoré tvrdenia nimi preukázané boli podkladom pre jeho skutkové závery uvedené vo výroku o vine v napadnutom rozsudku.

K námietke obhajoby, že na podklade nezmenenej dôkaznej situácie oproti svojmu prvému rozhodnutiu, ktorým bola vec postúpená na prejednanie priestupku, teraz napadnutým rozsudkom konajúci súd uznal obžalovaného vinným z prečinu, odvolací súd uvádza, že uzneseniu, ktorým bola vec postúpená na prejednanie priestupku, odvolací súd v rámci sťažnostného konania vytkol jeho nepreskúmateľnosť, keďže z neho nebolo zrejmé, akým spôsobom konajúci súd vykonané dôkazy vyhodnotil, ktorým dôkazom konkrétne uveril a ktorým nie a na základe akých skutočností mal za preukázané, že sa skutok stal, ako sa vysporiadal s tvrdeniami obžalovaného a jeho obranou a či a do akej miery zobral do úvahy dôsledky, ktoré mali byť spôsobené a či vôbec mal preukázané, že v dôsledku správania sa obžalovaného boli vôbec spôsobené nejaké následky prejavujúce sa v zhoršení kvality života poškodenej, či došlo k zmenám bydliska, kancelárie, prípadne škôl maloletých detí. Z uznesenia konajúceho súdu z 24.04.2019 vyplýva totiž iba veľmi stručná úvaha, že obžalovaný mal kontaktovať poškodenú, ale bolo preukázané, že to nebolo nijakým podstatným spôsobom, a dožadoval sa vrátenia svojich vecí a vzhľadom na vzdialenosť bývania od seba muselo dochádzať k náhodným stretnutiam, čo uzavrel, že konanie obžalovaného nenapĺňa znaky žalovaného prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a Tr. zákona.

V teraz napadnutom rozsudku konajúci súd hodnotil aj vykonané dôkazy a pri ustálení skutkových zistení vychádzal predovšetkým z výpovede poškodenej, ktorá popisala priebeh a okolnosti skutku. Jej výpoveď bola potvrdzovaná výpoveďou svedka S.. J. K., ktorý tak isto vnímal správanie sa obžalovaného ako zaťažujúce, pretože s poškodenou od mesiaca august žil v spoločnej domácnosti.

Tieto výpovede hodnotil obžalovaný ako nevierohodné a podľa jeho názoru o ne nemožno opierať skutkové tvrdenia ustálené súdom, pretože svedok S.. J. K. produkoval nezákonný usvedčujúci materiál proti nemu a prostredníctvom poškodenej zakladal dôkazy do spisu, čím tvoril spis.

Túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože poškodená bola v konaní zastúpená splnomocnencom S.. A. R. od 23.02.2017, teda po začatí trestného stíhania vo veci (dňa 18.01.2017) a

pred vznesením obvinenia dňa (08.03.2017), ktorý sa zúčastnil výsluchu poškodenej a predkladal listiny v mene poškodenej, preto nebol dôvod, aby poškodená prostredníctvom svedka S.. J. K. predkladala do spisu dôkazy, ktorá skutočnosť napokon ani z obsahu spisu nevyplýva. Ide teda len o ničím nepodloženú domnienku obžalovaného, na ktorú nemožno prihliadať, keďže nemá svoj základ v žiadnom relevantnom dôkaze.

Odvolací súd považuje hodnotenie dôkaznej situácie konajúceho súdu za správne, ak vychádzal z výpovede poškodenej, ktorej korešpondovala výpoveď svedka S.. J. K. a svedkyne S. C.. Je faktom, že svedok S.. J. K. v čase prebiehajúceho trestného stíhania bol nielen druhom poškodenej, ale v súčasnosti aj jej manželom, táto skutočnosť však sama osebe nemôže zakladať automaticky záver, že jeho výpovede sú nevierohodné, keďže ide o osobu blízku poškodenej. Je potrebné si uvedomiť, že obžalovaný prenasledoval poškodenú v mieste jej bydliska, predovšetkým pri odchode z domu do práce a pri príchode z práce, resp. v čase, kedy sa zdržiavala doma, k čomu mohli vypovedať iba blízke osoby bývajúc s poškodenou, resp. osoby, ktoré s ňou pracovali. Maloleté deti poškodenej vypočuté neboli, preto jediným do úvahy prichádzajúcim svedkom z rodiny poškodenej bol svedok S.. J. K., u ktorého neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali jeho výpoveď. Obsahom spisu sú totiž fotografie zabezpečené z kamerového systému poškodenej, ktorý si zaobstarala iba z dôvodu obťažujúceho správania sa obžalovaného k nej. Obžalovaný sám potvrdil, že v čase, keď v dome býval, nenachádzalo sa na ňom kamerové zariadenie, čo tiež podporuje tvrdenie poškodenej. Predložené fotografie preukazujú, že k sledovaniu poškodenej a jej rodiny zo strany obžalovaného po dlhšiu dobu dochádzalo, a ani odvolací súd potom nemal pochybnosti o tom, že obžalovaný sa zdržiaval v blízkosti rodinného domu poškodenej úmyselne, predovšetkým za účelom, aby mu táto vyplatila ním požadovanú finančnú sumu z titulu uplatnenia jeho nároku na vysporiadanie rodinného domu, ktorý bol zakúpený počas doby ich spolužitia. Tento motív obžalovaný sám potvrdil, keďže si voči poškodenej uplatňoval vyplatenie finančného nároku vo výške 20.000,- eur z titulu predaja rodinného domu, do ktorého investovala jeho matka peniaze a on prácu pri rekonštrukcii, hoci výlučným vlastníkom bola poškodená, ktorá kúpu nehnuteľnosti financovala z úveru poskytnutého jej bankou.

Skutočnosť, že obžalovaný sledoval poškodenú a vyhľadával ju, vyplýva aj z výpovede svedkyne S. C., ktorá bola a je zamestnankyňou poškodenej. Menovaná svedkyňa v niekoľkých prípadoch potvrdila prítomnosť obžalovaného v obchodných priestoroch firmy poškodenej, pričom počas týchto návštev obžalovaný nadával poškodenej, že je daňová podvodníčka a spoločne obaja riešili prevzatie osobných vecí obžalovaným. Poškodená sa jej sťažovala v tomto období, keď sa rozišla s obžalovaným, že obžalovaného stretáva denne ráno pred bránou, ale aj večer, keď idú z práce, dokonca jej hovorila, že na ňu vykrikoval pred deťmi, tiež chodieval na futbalové turnaje jej synov, kde im ukazoval nejaké gestá. Poškodená v práci privolala políciu na obžalovaného, ktorý prestal predajňu navštevovať po tom, čo zistil, že je v nej nainštalovaný kamerový systém, k čomu došlo v mesiaci august 2016. Ani u tejto svedkyne neboli zistené skutočnosti, ktoré by spochybňovali jej výpoveď. Aj tu je potrebné zdôrazniť, že samotné zistenie, že svedkyňu zamestnáva poškodená, nie je dôvodom na hodnotenie jej výpovede ako nevierohodnej, najmä za situácie, ak okolnosti uvádzané poškodenou sú preukazované aj ďalšími dôkazmi. Ostatne, to, že ku konaniu dochádzalo zo strany obžalovaného aj v prevádzke obchodnej spoločnosti F. s.r.o. na I. v N., je zistiteľné i z výpisu Ústrednej evidencie priestupkov MV SR, v ktorom je záznam, že dňa 15.08.2016 o 10:18 hod. mal byť spáchaný obžalovaným na tomto mieste priestupok proti občianskemu spolunažívaniu voči poškodenej, čo objektivizuje výpoveď menovanej svedkyne.

Na druhej strane obžalovaný poukazoval na vierohodnosť výpovede svedkyne E. I., ktorá je jeho matkou a ktorá sa vyjadrila, že požičala poškodenej peniaze na rekonštrukciu domu a hoci jej poškodená vrátila 5.200,- eur, má jej dať viac. Výpoveď menovanej svedkyne vo vzťahu k poskytnutiu finančných prostriedkov na rekonštrukciu rodinného domu vo vyššej výške je spochybnená uznesením OR PZ OKP Prešov ČVS: ORP-855/3-VYS-PO-2016 z 31.08.2016, ktorým bola podľa § 197 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku odmietnutá vec podozrenia z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, pretože z jeho dôvodov je zrejmé, že poškodená E. I., matka obžalovaného, podala trestné oznámenie pre nevrátenie sumy 5.000,- eur poškodenej, ktorú jej požičala na kúpu domu, čo uvádzala aj v trestnom oznámení z 29.06.2016 (čl. 251). Okrem toho svedkyňa E. I. vo svojej výpovedi vypovedala, že bola to práve poškodená, ktorá ich vyhľadávala a fotila ich, jej syn nemal dôvod ju vyhľadávať, mal ju rád. Tvrdenie matky obžalovaného, že museli zrušiť sťahovacie auto, je nelogické, keďže obžalovaný býva v obytnom dome nachádzajúcom sa v susedstve rodinného domu poškodenej, ktorý obývala. Pri hodnotení výpovede tejto svedkyne nemožno opomenúť ani fakt, že svedkyňa podávala trestné

oznámenie pre podozrenie z prečinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1 Tr. zákona v obchodnej spoločnosti F. s.r.o., ktorej konateľkou je práve poškodená. Toto trestné oznámenie bolo podľa § 197 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku odmietnuté uznesením OR PZ OKP Prešov ČVS: ORP-854/3-VYS-PO-2016 z 30.08.2016 a z jeho odôvodnenia vyplýva, že oznamovateľka odkazovala na vypočutie svojho syna, ktorý jej to povedal len vo všeobecnosti. Z uvedeného možno logicky usudzovať, že na podnet obžalovaného svedkyňa podala trestné oznámenie voči poškodenej, čím preukazuje negatívny postoj k nej.

Za hodnoverné považuje odvolateľ aj výpovede svedkov Mgr. C., L. A. K. a J. J., ktoré konajúci súd nespochybňuje žiadnym spôsobom, avšak k nim je potrebné uviesť, že tieto nemajú podstatnú výpovednú hodnotu, keďže sledovanie sa odohrávalo predovšetkým pri rodinnom dome, resp. v jeho blízkosti a v obchodných priestoroch firmy poškodenej. Hoci poškodená vypovedala aj k nadávkam obžalovaného prezentujúcich pri futbalových zápasoch, svedok J. J. ako tréner nesledoval dianie mimo ihriska, preto sa k nim vyjadriť nevedel, má však poznatky o hádke medzi obžalovaným a poškodenu pri odchode detí do zahraničia, aj keď osobne pri tomto konflikte prítomný nebol. Tvrdenia svedkyne L. A. K. nespochybňujú výpoveď poškodenej a svedka S.. J. K. nielen z dôvodov vyššie uvedených, ale aj preto, že menovaná svedkyňa nikdy nebola pri rozhovore obžalovaného so synom poškodenej, pritom svedok K.. C. iba potvrdil prítomnosť obžalovaného v jeho kaviarni v ranných hodinách.

Obhajobe obžalovaného spočívajúcej v tom, že išlo o náhodné stretnutia alebo o stretnutia, kedy chcel vydať veci, nie je možné uveriť. Poškodená listom z 04.08.2016 vyzvala obžalovaného, aby si prevzal veci, v dôsledku čoho potom možno usudzovať na konanie obžalovaného vyháňať sa prevzatiu vecí predovšetkým z dôvodu, aby mal dôvod na stretnutia s poškodenu. Pokiaľ obžalovaný býval vo vedľajšom obytnom dome a zamestnaný nebol, čo vyplýva z lustrácie Sociálnej poisťovne, potom si mohol v dohodnutý čas s poškodenu prevziať veci z rodinného domu do 04.08.2016 v nimi dohodnutých termínoch. Neobstojí ani obrana obžalovaného, že sa stretnutiami snažil opakovane len domôcť, aby poškodená zbavila jeho nehnuteľnosti, ktorú založil pri vybavovaní úveru na spornú nehnuteľnosť poškodenej, záložného práva. Poškodená mala snahu riešiť vzniknutú situáciu ďalším úverom, v ktorom založila svoju nehnuteľnosť, avšak vybavenie úveru a povolenie vkladu na katastri nemožno zabezpečiť v krátkych lehotách počítajúcich na dni alebo do 2 týždňov. Ostatne, aj keď bola nehnuteľnosť obžalovaného zbavená ťarchy, obžalovaný pokračoval vo svojom konaní, k čomu vypovedala poškodená.

Na podklade výsledkov vykonaného dokazovania konajúci súd uzavrel, že obžalovaný skutok spáchal a tento napĺňa znaky prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukázaním na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu konanie obžalovaného, ktorý po ukončení partnerského vzťahu s poškodenu tejto začal písať sms, vyvolávať jej, následne jej písal emaily, vyhľadával jej prítomnosť, pri stretnutiach s ňou jej vykrikoval, že ho okradla o peniaze, je zlodejka, daňová podvodníčka, že pôjde do basy, neustále ju kontaktoval za účelom vrátenia jeho vecí, hoci vo vopred dohodnutom termíne si ich neprevzal a tieto termíny rušil, opakovane zvonil do domu pod zámienkou vydania vecí, zisťoval si veci z jej súkromia ako aj súkromia jej partnera, čím poškodenej znepriemňoval život zásadným spôsobom až do rozhodnutia súdu o nariadení probačného a mediačného dohľadu, v rámci ktorého mu bol uložený aj zákaz zdržiavať sa v blízkosti obydlija poškodenej a kontaktovať ju, k čomu došlo 09.03.2017. Uvedené konanie je spôsobilé zhoršiť kvalitu života, k tomu napokon vypovedala poškodená sama, že z obžalovaného pociťovala strach, hoci sa s ním nechcela stretávať, vyhľadával jej prítomnosť, čo ju zaťažovalo, znepriemňoval jej rodine život.

K ustáleným skutkovým zisteniam vo výroku o vine má odvolací súd iba jednu poznámku a to, že ku konaniu obžalovaného došlo po ukončení partnerského vzťahu obžalovaného a poškodenej, čo je uvedené v strede skutkovej vety. Nejde však o takú nesprávnosť v skutkových zisteniach, v dôsledku ktorých by bolo nevyhnutné rušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a upraviť túto časovú nesprávnosť.

Vo vzťahu k ustáleniu skutkovej okolnosti, že obžalovaný parkoval auto pred domom poškodenej, čo obžalovaný namietal, keďže tam bolo parkovisko aj pre ich obytný dom, odvolací súd uvádza len toľko,

že obžalovaný zneužíval parkovanie pred domom poškodenej za účelom jej sledovania, pretože mal aj iné možnosti odstavenia svojho motorového vozidla na parkovacích plochách, ktoré ale nevyužíval.

Konajúci súd uzavrel, že obžalovaný svojím konaním naplnil nielen základnú, ale aj kvalifikovanú skutkovú podstatu žalovaného prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360a ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukázaním na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona.

S uvedenou právnou kvalifikáciou sa stotožnil aj odvolací súd, pretože pre naplnenie objektívnej stránky uvedeného prečinu prenasledovania je nevyhnutné, aby išlo o dlhodobejšie konanie, čomu zodpovedá viac vynútených kontaktov zo strany páchatela, alebo viac pokusov o ne, ktoré však vo svojom súhrne musia byť spôsobilé vyvolať buď dôvodnú obavu o život a zdravie poškodenej, alebo o život a zdravie jemu blízkych osôb, alebo môžu podstatným spôsobom zhoršiť kvalitu života poškodenej. V posudzovanom prípade intenzita konania, závažnosť jednotlivých útokov ako aj ich opakovanie podstatne zhoršili kvalitu života u poškodenej, čo je ďalším zákonným znakom objektívnej stránky skutkovej podstaty prerokúvaného prečinu. Napokon dokazovaním bol preukázaný aj znak uvedeného prečinu a to vyhľadávanie osobnej blízkosti poškodenej a jej sledovanie, pričom poškodená bola bývalou družkou obžalovaného, v dôsledku čoho správne konajúci súd posúdil konanie obžalovaného aj v kvalifikovanej skutkovej podstate s kvalifikačným znakom na chránenej osobe v zmysle § 139 ods. 1 písm. c) a § 127 ods. 5 Tr. zákona.

Neobstojí ani námietka týkajúca sa uplatnenia zásady „ne bis in idem“, pretože obžalovaný nebol pre ten istý skutok obvinený v inom konaní. Predmetom priestupkového konania vedeného pod č. OU-PO-OVVS2-2016/040526 bolo, že obžalovaný mal vulgárne nadávať a hrubo sa vyjadrovať k poškodenej od februára do júla 2016 a v konaní vedenom o priestupku pod č. OU-PO-OVVS2-2016/043712 bol čin vymedzený len na konkrétne dni a to deň 28.07.2016, kedy mal poškodenej povedať, že je daňová podvodníčka, dňa 12.08.2016 mal obžalovaný v predajni poškodenej povedať, že ju zlikviduje a aj jej firmu a dňa 15.08.2016 mal poškodenej vulgárne nadávať. Z uvedeného je zrejmé, že v prvom prípade sa mal obžalovaný posudzovaného konania dopustiť v úplne inom období, preto nejde o ten istý delikt trestnoprávnej povahy (priestupok - trestný čin). Zásada „ne bis in idem“ v podstate zaručuje, že páchatel protiprávneho konania nebude za to isté konanie postihnutý dvakrát.

Ani rozhodnutie o zastavení konania v druhom prípade priestupkového konania nevytvára prekážku, aby teraz posudzované konanie nemohlo byť predmetom trestného stíhania. Zo skutkovej vety v napadnutom rozsudku je zrejmé, že obžalovaný bol uznaný vinným z prenasledovania poškodenej, jej kontaktovania v rôznych formách, ale aj z vykrikovania rôznych osočujúcich výrokov za obdobie od konca júla 2016 do 08.03.2017. Ak je objektívna stránka prečinu nebezpečného prenasledovania založená na opakovaných konaniach zo strany páchatela, potom nemožno považovať kontaktovanie v konkrétnych dňoch, o ktorom sa rozhodlo v priestupkovom konaní, za rozhodnutie o celom skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania. Je potrebné si uvedomiť, že skutok vymedzený vznesením obvinenia a obžalobou je podstatne širší ako konanie, ktoré bolo predmetom priestupkového konania. Keďže delikt trestnoprávnej povahy prejednávaný v priestupkovom konaní nemožno stotožniť s deliktom, ktorý je predmetom tohto trestného konania, odvolací súd uzavrel, že na aplikáciu zásady „nie dvakrát o tej istej veci“ neboli splnené podmienky.

Odvolací súd následne v zmysle § 317 ods. 2 Tr. poriadku preskúmal aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste, hoci ho obžalovaný nenamietal, ale tento má svoj podklad v namietanom výroku o vine.

Konajúci súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, čo je na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby, pretože Trestný zákon na prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) umožňuje okrem alternatívnych trestov uložiť aj sankciu odňatia slobody na 6 mesiacov až 3 roky. Druh a výmera trestu je podľa názoru odvolacieho súdu primeraným k všetkým okolnostiam prípadu, predovšetkým zisteniu, že obžalovaný doposiaľ súdne trestaný nebol a jeho náprava je možná i uložením trestu kratšieho trvania. So zreteľom na toto zistenie správne postupoval konajúci súd, ak výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienene odložil, pretože u obžalovaného výkon trestu nie je nevyhnutným. Obžalovaný ale má prispieť svojím správaním k presvedčeniu súdu, že hrozba výkonom trestu je postačujúca na jeho nápravu. V prípade, ak obžalovaný nepovedie riadny život, môže dôjsť k nariadeniu výkonu trestu aj počas skúšobnej doby.

V závere si ešte odvolací súd dovoľuje poznamenať, že obžalovaný mal dostatočný časový priestor vyjadriť sa k podaniu poškodenej v odvolacom konaní, pretože o jeho obsahu vedomosť mal, keďže v dňoch 15.10.2020 a 29.09.2021 nahliadol do spisu, pričom dňa 15.10.2020 si sám vlastnými prostriedkami vyhotovil kópiu tohto podania. Ak odvolací súd nereagoval v tomto rozhodnutí na všetky uplatnené odvolacie námietky obžalovaného, stalo sa tak iba z dôvodu, že súd je povinný zaoberať sa tými námietkami a výhradami, ktoré majú význam pre rozhodnutie.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného ako nedôvodné a ako také ho postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.